

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΑΖΑΡΕΤ.

Ἡ ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου συνέπεσε μέ τήν Γ' Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, 25^η Μαρτίου/ 7^η Ἀπριλίου 2013.

Τήν ἡμέραν ταύτην ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μεγάλη αὕτη ἐορτή ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἐμφανοῦς ἀποκαλύψεως τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ διὰ τήν σωτηρίαν ἡμῶν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ Αὐτοῦ, ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου Ἐναθροπήσαντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου εἰς αὐτὴν ταύτην τήν πόλιν τῆς Ναζαρέτ, συμφώνως τῷ Εὐαγγελιστῇ Λουκᾷ, (Λουκ. 1, 26-38).

Τῆς ἐορτῆς καὶ πανηγύρεως ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος γενόμενος δεκτός ἐν ἐπισήμῳ Προσκοπικῇ παρελάσει ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ Δημάρχου καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἱερομονάχων Ἀγιοταφίτων, ἡγουμένων ἱερῶν Μονῶν ὁμόρων τῆς Ναζαρέτ, τῶν ἐφημερίων τοῦ προσκυνήματος τῆς Ναζαρέτ καὶ ἐφημερίων ἄλλων Κοινοτήτων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου, γειτνιαζουσῶν τῇ Ναζαρέτ, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου καὶ ἐν εὐλαβείᾳ παρακολουθοῦντος μεγάλου ἀριθμοῦ πιστῶν ἐντοπίων, ὡς καὶ προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρωσίας, Οὐκρανίας, Ρωσίας, ψαλλόντων ἀραβιστί καὶ ἐλληνιστί βυζαντινῷ τῷ ὕφει. Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε πρὸς τοὺς ἀσφυκτικῶς πληρώσαντας τὸν Ναὸν τοῦ ἱεροῦ προσκυνήματος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ὁρθοδόξους πιστοὺς τούτους τὸν θεῖον λόγον, ἔχοντα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἐν δέ τῷ μηνί τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἥ ὄνομα Ναζαρέτ, πρὸς Παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρί, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ ἐξ οἴκου Δαυὶδ καὶ τό ὄνομα τῆς Παρθένου Μαρίας. Καί εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν εἶπε· χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν... καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρί καὶ τέξῃ υἱόν καὶ καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν», μαρτυρεῖ ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾷς, (Λουκ. 1,26-31)

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐσεβεῖς Χριστιανοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί.

Εἰς τήν πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἥς τό ὄνομα Ναζαρέτ καὶ εἰς αὐτόν τοῦτον τὸν τόπον τοῦ οἴκου τῆς Παρθένου Μαρίας, ὅπου εἰσελθὼν ὁ ἄγγελος, πρὸς αὐτὴν εἶπε: «χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη σύ ἐν γυναιξίν... εὗρες γάρ χάριν παρά τῷ Θεῷ», συνήγαγεν σήμερον πάντας ἡμᾶς ἡ πανσθενουργὸς χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, διὰ νὰ τιμήσωμεν ἐορτίως καὶ εὐχαριστιακῶς καὶ ἐν ὕμνοις ἀγιογραφικοῖς μαγαλύνωμεν τό ὄνομα τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, δηλονότι τό τῆς Θεοτόκου. «Τοῦτο δέ τό ὄνομα», κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν, «ἅπαν τό μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνίστησι». Εἰ γάρ Θεοτόκος ἡ γεννήσασα, πάντως Θεὸς ὁ ἐξ αὐτῆς

γεννηθείς, πάντως δέ καί ἄνθρωπος. Πῶς γάρ ἂν ἐκ γυναικός γεννηθείη θεός ὁ πρό αἰώνων ἔχων τήν ὑπαρξιν, εἰ μή ἄνθρωπος γέγονεν; Ὁ γάρ υἱός ἀνθρώπου ἄνθρωπος δηλονότι. Εἰ δέ αὐτός ὁ γεννηθείς ἐκ γυναικός θεός ἐστίν, εἷς ἐστι δηλονότι ὁ ἐκ θεοῦ Πατρός γεννηθείς κατά τήν θείαν καί ἄναρχον οὐσίαν καί ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων ἐκ τῆς Παρθένου τεχθείς κατά τήν ἡργμένην καί ὑπό χρόνου οὐσίαν, ἦτοι τήν ἀνθρωπίνην». (Ἰωάν. Δαμασκ. Ἀκριβῆς Ἑκδοσις, 12, 56).

Εὐφραίνεται καί ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τοῦ θεομητορικοῦ τούτου γεγονότος, διότι εἰς τό κεχαριτωμένον πρόσωπον τῆς Παρθένου Μαρίας ἐπληρώθη τό ρηθέν ὑπό τοῦ προφήτου καί δὴ τοῦ μεγαλοφωνωτάτου Ἡσαΐου ἀφ' ἑνός καί ἐδόθη σημεῖον τοῖς αἰτοῦσι καί ἀντικειμένοις ἀφ' ἑτέρου κατά τήν πρόρρησιν τοῦ θεοδόχου Συμεών, τοῦ εἰπόντος πρὸς Μαριάμ, τήν Μητέρα τοῦ θεοῦ Λόγου Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «Οὗτος κεῖται εἰς πῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», (Λουκ. 2,34). Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ θεοτόκος Μαρία διὰ μέν τούς πιστούς ἀποτελεῖ τήν αἰτίαν τῆς χαρᾶς καί τῆς τῶν πάντων θεώσεως, διὰ δέ τούς ἀπίστους τό «ἀμφίβολον ἄκουσμα» κατά τόν ὑμνωδόν.

Ἡ κατ' ἀνατολὰς Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία (Rum Orthodox) ἰδιαζόντως τιμᾷ τήν Κεχαριτωμένην Μαρίαν ὡς τό Παρθενικόν καύχημα, ἐξ ἧς ὁ θεός ἐσαρκώθη καί ἀπειργάσατο τήν γαστέρα αὐτῆς πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν. Καί τοῦτο, διότι ἡ ἱερά ἱστορία, δηλονότι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἦτοι ἡ θεία Ἀποκάλυψις ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ τῇ Παλαιᾷ καί Καινῇ Διαθήκῃ εἰς οὐδέν θά διεκρίνετο τῆς κοσμικῆς ἱστορίας ἄνευ τῆς συνεργίας τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας εἰς τό μυστήριον τῆς θείας ἐν Χριστῷ οἰκονομίας.

Ἡ συνεργία δέ αὕτη τῆς θεοτόκου καταδείκνυται ἐναργέστατα ἀπό τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, καθ' ἣν ὁ Χριστός λέγει: «αὕτη δέ ἐστίν ἡ κρίσις, ὅτι τό φῶς ἐλήλυθεν εἰς τόν κόσμον καί ἡγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τό σκότος ἢ το φῶς· ἦν γάρ πονηρά αὐτῶν τά ἔργα», (Ἰωάν. 3,19).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Μητέρα τοῦ θεοῦ Λόγου Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ γίνεται κοινωνός τοῦ φωτός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐληλυθότος εἰς τόν κόσμον ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων Αὐτῆς. Ἐπὶ πλεον δέ γίνεται συμμέτοχος τῆς ἐμπειρίας τῆς κρίσεως τοῦ κόσμου καί τῆς τῶν ἀνθρώπων ἱστορίας κατά τήν φυσικήν αὐτῆς παρουσίαν ἐν τῇ ὥρᾳ καί τῷ τόπῳ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ καί θεοῦ Αὐτῆς.

«Πᾶσα μέν οὖν πρᾶξις καί θαυματουργία Χριστοῦ μεγίστη καί θαυμαστή», λέγει ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἀλλά πάντων ἐστί τό θαυμαστότερον ὁ τίμιος αὐτοῦ σταυρός. Δι' οὐδενός γάρ ἑτέρου ὁ θάνατος κατήργηται, ἡ τοῦ προπάτορος ἁμαρτία λέλυται, ὁ Ἄδης ἐσκύλευται, ἡ ἀνάστασις δεδώρηται, δύνამις ἡμῖν τοῦ καταφρονεῖν τῶν παρόντων καί αὐτοῦ τοῦ θανάτου δέδοται, ἡ πρὸς τήν ἀρχαίαν μακαριότητα ἐπάνοδος κατάρθωται, πύλαι παραδείσου ἠνοίγησαν, ἡ φύσις ἡμῶν ἐκ δεξιῶν τοῦ θεοῦ κεκάθικεν, τέκνα θεοῦ καί κληρονόμοι γεγόναμεν, εἰ μὴ διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὰ σταυροῦ γάρ ταῦτα πάντα κατάρθωται», (Ἑκδ. Ἀκριβῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, Ἰωάν. Δαμασκ. 11, 84).

Τόσον ὁ Τίμιος καί ζωοποιός σταυρός τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ὁποίου τήν προσκύνησιν σήμερον ἐορτάζομεν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σταδίου τῆς ἀγίας νηστείας, ὅσον καί ἡ ἐορτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς θεοτόκου, ἀποτελοῦν ἡ μέν θεοτόκος τήν κλίμακα, «δι ἧς κατέβη ὁ θεός ἐπὶ τῆς γῆς καί τήν ρυπωθεῖσαν τῶν ἀνθρώπων εἰκόνα εἰς

τό ἀρχαῖον κάλλος ἀναμορφώσας, τῷ θείῳ κάλλει συγκατέμιξεν». Ὁ δέ σταυρός τήν γέφυραν δι' ἧς ἀνυψώθημεν εἰς τόν οὐρανόν καί εἰσήλθομεν εἰς τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Διά τοῦτο ὁ μελωδός ἀναφωνεῖ: «ὦ Μητέρα Παρθένε, καί Θεοτόκε ἀψευδής, ἡ τεκοῦσα ἀσπόρως Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν, τόν ἐν σταυρῷ ὑψωθέντα σαρκί, σέ οἱ πιστοί ἅπαντες ἀξίως σύν τούτῳ νῦν μεγαλύνομεν».

Χρεωστικῶς καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, ἀγαλλόμενοι τῇ Θεοτόκῳ μετά τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ εἵπωμεν: Χαῖρε Κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετά σοῦ. Πρέσβευε τῷ ἐκ σοῦ σαρκωθέντι Θεῷ καί Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἵνα δωρῇται τῷ κόσμῳ καί τῇ περιοχῇ ἡμῶν τήν εἰρήνην καί ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τό μέγα ἔλεος».

καί ἀραβιστί, ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2013/04/07/2230/>

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἔλαβε χώραν λιτανεία τῇ συμμετοχῇ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου, τοῦ Δημάρχου καί τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως ἀπό τοῦ προσκυνήματος διά τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς πόλεως μετά πανδήμου συμμετοχῆς.

Τήν λιτανείαν ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τήν παρακειμένην τῷ ἱερῷ Ναῷ αἵθουσαν, ἀκολουθῶς δέ τράπεζα μετ' ἰχθύων, παρατεθεῖσα πρὸς τιμὴν τῆς Πατριαρχικῆς συνοδείας, τοῦ Δημάρχου τῆς Ναζαρέτ κ. Ράμζι Τζαράϊσε καί τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως καί ἄλλων ὑπὸ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder